

Aifric Campbell

Aifric Campbell
Foto An-Sofie Kesteleyn

Aifric Campbell maakte als alfa een bliksemcarrière in de financiële wereld - tot ze doordraaide en moest worden opgenomen. 'Diep in mijn hart wilde ik schrijver worden.'

HANS BOUMAN

Ze werkte dertien jaar bij het Londense kantoor van de bank Morgan Stanley, verdiende er een salaris van zeven cijfers en was er de eerste vrouwelijke managing director. De geboorte van zoon Oscar en de postnatale depressie die daarop volgde, maakte aan dit bestaan een radicaal einde. Aifric Campbell heeft drie romans op haar naam staan. In het zojuist verschenen *Stop* schrijft ze over een vrouwelijke whizzkid die ten onder dreigt te gaan in de Londense City.

'Mijn boek is bewust gesitueerd in de vroege jaren negentig. Want daar ligt het begin van het verhaal waarvan we thans de wrange vruchten plukken. Mijn hoofdpersoon Geri heeft in de roman twee collega's, die elk een manier van bankieren vertegenwoordigen. Rob staat voor de ouderwetse handelaren die op dat moment de financiële wereld nog domineerden. Hij laat geen

gelegenheid voorbijgaan om de jonge dikzak die door iedereen Taartman wordt genoemd te vernederen. Want zijn intuïtie vertelt hem dat Taartman, met zijn algoritmes die verder niemand op de bank begrijpt, de toekomst heeft. Rond 2000 hebben de geeks en hun technologische benadering de financiële wereld overgenomen en waren de voorwaarden geschapen om de hele wereld in een geweldige economische crisis te storten.'

Aifric Campbell ('mijn voornaam spreek je uit als Africa zonder a') is inmiddels dertien jaar weg uit de financiële wereld waarin ze ooit tot grote hoogten steeg, maar heeft nog altijd een grote fascinatie voor de machinaties in de wereld van het grote geld. Die geeft ze volop de ruimte in haar nieuwe roman *On the Floor*, in vertaling verschenen als *Stop*. Toch was het, gezien haar achtergrond en aanvankelijke ambities, volstrekt niet voor de hand liggend dat ze in de financiële sector terecht kwam.

Campbell: 'Ik heb altijd een baan in de boekenwereld willen hebben. Toen ik op 18-jarige leeftijd als au pair naar Zweden vertrok, ging ik aan de Universiteit van Gotenburg linguïstiek studeren en doceerde zelf een jaar semantiek. In 1984 besloot ik naar Londen te gaan, in de hoop daar bij een uitgeverij aan het werk te komen. Dat bleek een kansloze onderneming, dus ik moest naar alternatieven uitzien. In totaal schreef ik meer dan veertig sollicitatiebrieven op alle mogelijke functies. Er kwamen twee reacties: een van British Airways, waar ik aan de slag kon als stewardess, en een van de London Stock Exchange.'

Hoewel ze niets van financiële zaken wist, besloot Campbell op die laatste uitnodiging in te gaan. Ze volgde een interne opleiding bij de beurs en ontwikkelde al snel een oprechte belangstelling voor de handel in aandelen en andere financiële producten. '1984 was geen fijne tijd

om als lerse in Londen te werken. Het was het hoogtepunt van de IRA-bommencampagne en de City, het financiële hart van Londen, was een belangrijk doelwit. Al mijn collega's waren Engels en riepen mij als lerse min of meer ter verantwoording. Naïef als ik was probeerde ik iets over de geschiedenis uit te leggen, maar daar was niemand in geïnteresseerd.'

Campbell omschrijft zichzelf als ambitieus, een vechter, iemand die zichzelf heeft overleefd. Pas later in het gesprek zal duidelijk worden wat ze daar precies mee bedoelt. Maar dat verhaal heeft een aanloop nodig. Dus vertelt ze eerst hoe ze al na een jaar haar baan bij de Stock Exchange inruilde voor een functie bij de Amerikaanse investeringsbank Morgan Stanley. Ze floreerde in het gezelschap van internationale whizzkids, en werd ondanks haar alfa-achtergrond binnen de kortste keren een specialist 'in dat exotische product genaamd converteerbare obligaties'. Ze maakte werkdagen van half zeven 's morgens tot acht uur 's avonds, vloog de hele wereld over en verdiende een salaris dat inclusief bonus zeven cijfers telde. Via haar werk leerde ze haar echtgenoot Ian kennen, met wie ze nog altijd samen is.

Het was de komst van haar kind die een einde maakte aan Campbells financiële loopbaan. In februari 1998 raakte ze op 36-jarige leeftijd zwanger. Hoewel ze, naarmate de bevalling dichterbij kwam, steeds sneller uitgeput raakte, bleef ze tot het laatst toe werken. Twee uur voor zij en Ian naar het ziekenhuis vertrokken, voerde ze nog een conference call.

Op 5 november kwam, via een keizersnede, zoontje Oscar ter wereld. 'Het klinkt misschien raar, maar niets ter wereld had me voorbereid op de overweldigende hartstocht die ik voelde voor dat kleine bundeltje dat op mijn borst werd gelegd. Toch dacht geen haar

op mijn hoofd eraan om te stoppen met werken. Toen Oscar twee weken oud was, belde Morgan Stanley me met de mededeling dat ik was benoemd tot managing director. Ik was de eerste vrouw op de handelsvloer die zo'n hoge positie had verworven en ik vond het geweldig.'

Dus draaide Campbell twee maanden na Oscars geboorte weer haar meedogenloos lange werkdagen. Ian, die inmiddels vanuit huis was gaan werken, zorgde samen met een nanny voor hun kind. De overgang van 24 uur per dag moeder zijn naar een situatie waarin ze haar kind alleen in de weekends wakker meemaakte, kwam keihard aan bij Campbell. Slapen lukte haar nauwelijks meer. Toen ze in april van het volgend jaar vier dagen naar New York moest, brak er iets.

'Er was een waanzinnig moment dat ik de receptioniste van mijn New Yorkse hotel vroeg een enkele reis San Francisco voor me te boeken: een soort verblinde poging om alles achter mij te laten. Aan haar geschrokken reactie zag ik dat ik met iets heel vreemds bezig was. Ik vloog naar huis en besloot medische hulp te zoeken.'

Artsen diagnosticeerden een ernstige postnatale depressie. Campbell bracht negen weken door in een psychiatrische inrichting. Daarna mocht ze, zwaar onder de medicijnen, weer naar huis. Maar die medicatie vermocht niet haar schuldgevoelens te onderdrukken - tegenover Oscar, Ian, haar werk. Rond Oscars eerste verjaardag ging ze weer werken, drie dagen per week. 'Het was verschrikkelijk, iedereen behandelde me met fluwelen handschoentjes, ik voelde mij vernederd. Bovendien miste ik Oscar. Toen ik uiteindelijk ontslag nam, viel er een geweldige last van mijn schouders.'

Het gezin verhuisde van Londen naar Sussex, waar ze nog steeds wonen. Campbell ging twee jaar lang in therapie, studeerde enige tijd psychotherapie ('maar ik praat te veel om een goede therapeut te kunnen zijn') en meldde zich aan

voor het befaamde creative writing programma van de University of East Anglia, waar ze een PhD (doctoraat) behaalde. 'Diep in mijn hart wilde ik mijn hele leven al schrijver worden. Ik deed die PhD vooral om les te kunnen geven, mocht het schrijven niets worden.'

Maar het schrijven werd wel wat en in 2008 zag Campbells debuut *The Semantics of Murder* het licht. Het boek was geïnspireerd op de onopgeloste moord op een Amerikaanse taalkundige in 1971, maar ook op de persoon van Sigmund Freud, met wiens werk Campbell tijdens haar studie psychotherapie had kennisgemaakt. Twee jaar later volgde *The Loss Adjuster*, over een getraumatiseerde vrouw die als schade-expert werkt. Met *On the Floor* is Campbell dichterbij haar eigen leven beland dan ooit. Het boek handelt over de 28-jarige Ierse Geri Molloy, rekenwonder en aankomend talent bij een Londense investeringsbank.

Ze heeft haar positie echter vooral te danken aan Felix Mann, een financieel wonderkind dat in Hongkong een hedgefonds bestiert en Geri de ene mooie deal na de andere toespeelt, simpelweg omdat hij haar wel een leuk 'speeltje' vindt. Geregeld wrijft hij haar in dat hij haar, als een God, kan maken of breken. 'Ik houd je alleen in leven zolang je me intrigeert.'

Zoals veel van Campbells personages is Geri iemand met een onverwerkt verleden. De meest traumatische ervaring was de zelfmoord van haar broer door ophanging, mogelijk een uit de hand gelopen geval van wurgseks. Geri geeft uiting aan haar ontreddering door zijn boeken te verbranden: 'Ik zag ze branden en zwoer dat ik me nooit meer door een verhaal zou laten meevoeren.'

Wanneer ze in de financiële wereld gaat werken, realiseert ze zich dat ze voortdurend wordt gemanipuleerd, vooral door mannen. Ze drinkt oeverloos veel alcohol en realiseert zich dat ze gestaag richting de afgrond glijdt.

Campbell ziet wel parallellen tussen

haar hoofdpersoon en haar eigen ervaringen. 'Geri moet aan haar vroegere ik ontstijgen. Iets dergelijks moest ik ook toen ik middenin mijn depressie zat en een totaal andere persoonlijkheid was geworden dan daarvoor. Ik moest mijn verleden als tomeloos ambitieus medewerker bij een grote bank achter mij laten en mijn persoonlijkheid van de grond af opnieuw opbouwen.'

Geri doet dat in de roman op een vertellende, literaire manier die heel in de verte herinnert aan de sleutelscène in Ian McEwans *Saturday*. Ze bezweert het verleden én het heden via een verhaal. Campbell: 'Het is haar eerste stap op weg naar zichzelf. Geri is op dat moment een soort Sheherazade, die zichzelf redt door te vertellen. Ik zal niet tegenspreken dat ik daarin wel iets van mijzelf herken.'

Aifric Campbell: Stop.

Uit het Engels vertaald door Robert Neugarten.

De Geus; 317 pagina's; € 22,50.

ISBN 978 90 445 2078 1.

CV AIFRIC CAMPBELL

1961 Geboren te Dublin

1979 Au pair in Zweden, studie linguïstiek, docent semantiek

1984 London Stock Exchange

1985 Begint bij Morgan Stanley, Londen

1998 Geboorte zoon Oscar

1999 Vertrek bij Morgan Stanley

2008 *The Semantics of Murder* (De logica van het moorden)

2010 *The Loss Adjuster* (De schade-expert)

2012 *On the Floor* (Stop), longlist Orange Prize

"Ik was de eerste vrouwelijke,,

"chef op,,

"de handelsvloer,,,

"geweldig!,,

"Aifric Campbell,,